

Rørdrummen og hærfuglen

"Hvor holder eders hjord mest af at græsse?" spurgte en mand en gammel hyrde. "Her, hvor engen ikke er for fed og ikke for mager," svarede han, "ellers har dyrene ikke godt af det." - "Hvorfor ikke det?" spurgte han. "Kan I høre den dumpe lyd derhenne fra engen," svarede hyrden, "det er rørdrummen! Den var tidligere hyrde, og det var hærfuglen også. Nu skal I høre deres historie.

Rørdrummen vogtede sin hjord på en fed, grøn eng, hvor der stod mange blomster, og dens køer blev helt vilde og ustyrlige. Hærfuglen drev derimod sit kvæg op på de høje, ufrugtbare bjerge, hvor sandet fyger, og køerne blev magre og kraftsløse. Når de skulle hjem om aftenen, kunne rørdrummen ikke få fat i sine køer, de sprang vildt af sted. "Kom, brogede ko," råbte den, men de brød sig slet ikke om det. Hærfuglens køer kunne ikke stå på benene, så matte var de. "Op med jer, op med jer," råbte den, men det hjalp ikke, de blev liggende i sandet. Sådan går det, når man ikke kan holde sig på den gyldne middelvej. Nu vogter de dog ikke køer mere, men endnu den dag i dag skriger rørdrummen: "Kom, kom," og hærfuglen: "Op, op."

* * *